DEMET TEZCAN EVVEL ZAMAN İÇİNDE

DEMET TEZCAN

EVVEL ZAMAN İÇİNDE

ÖYKÜ

DEMET TEZCAN

1971 Kayseri doğumlu. İlk gençlik yıllarından itibaren sivil toplum kuruluşlarında insan hakları ve insani yardım, eğitim alanlarında çalışmalar yürüttü. Farklı gazetelerde köşe yazarlığı yaptı. İstanbul Üniversitesi (AUZEF) Sosyoloji Bölümünü bitirdi. İstanbul Ticaret Üniversitesinde Aile Danışmanlığı ve Eğitim alanındaki yüksek lisansını "Aile Değerlerinin Kuşaklara Aktarımında Büyükanne Büyükbaba Torun İlişkisinin İncelenmesi" konulu teziyle tamamladı. Koruyucu Aile ve Çocuk Derneği Kurucu Başkanı. Aynı zamanda Şule Yüksel Şenler Vakfı Danışma Kurulunda yer alıyor.

Yayımlanmış kitapları: *Bir Çığır Öyküsü Şule Yüksel Şenler, Anne Üşürün Yokluğunda, Yola Düşünce, Evvel Zaman İçinde, Hatırla Diye, Bin Yıla Azmetmiş Zulüm 28 Şubat 28 Tank, Bir Miras Olarak Aile Değerleri, Nehirden Denize Özgür Filistin* (ed.).

EVVEL ZAMAN İÇİNDE

DEMET TEZCAN

İstanbul, 2026

EVVEL ZAMAN İÇİNDE
Demet Tezcan

Yayınevi Sertifika No: 45508

© 2026, PINAR YAYINLARI™

Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilerek tanıtım amacıyla ve araştırma için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kopya edilemez, elektronik ve mekanik yolla çoğaltılıp, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Baskı/Cilt:
MCZ Ajans
Sümer mahallesi. 24/6 sokak. No: 4
Murat Erdemirler Sitesi-Zemin Kat
Zeytinburnu/ İstanbul
Sertifika No: 48855

Pınar Yayınları, 637
Edebiyat Dizisi, 42

ISBN
978-625-8675-39-9

Kapak Tasarımı
Ömer Faruk Yıldız

Sayfa Düzeni
kitapmizanpaj.com

1. Baskı: Nisan 2026

PINAR YAYINLARI
Bereketzade Mah. Okçu Musa Cad. No: 11/3
Beyoğlu-İstanbul • Tel: 0212 293 90 41
www.pinaryayinlari.com • bilgi@pinaryayinlari.com

İçindekiler

İkindi Vakti / 9
Direniş / 13
Kahır / 17
Sarı Sıcak Yazlar / 53
Zamanlardan Çok Uzak Zamanlar / 83
İstanbul Erguvan Rengi Şehir / 103
Gitmek / 113

Bir varmış...

Ben diyeyim hayal, siz deyin gerçek...

İKİNDİ VAKTİ

Yaz sıcağının gün boyu âdeta yakıp kavurduğu şehre bir ikindi vakti daha gölgesini sermiş, kızgın taşların ve serinlik arayışındaki şehir sakinlerinin üzerine bir örtü olup imdatlarına yetişmişti. Birkaç esnaf taburelerini kapının önüne çıkarmış hararetli siyasi sohbetleri eşliğinde çaylarını yudumlarken her birinin sözü bir diğerini bastırıyor, sesini yükselten konuya hâkim olduğunu düşünerek daha bir yüksek perdeden konuşuyordu. Kâh büyük bir sır verir gibi birbirlerinin kulağına eğiliyor, kâh iki muhalif siyasi parti gurubu gibi itirazlarla seslerini yükseltip karşılık veriyorlardı birbirlerine.

Köhne binaların sıraladığı dar sokakta kayıtsızca etrafına bakınarak elindeki dondurmasını yalayan çocuk, hızlı hızlı yürüyen annesinin azarlaması ile peşinden koşturuyordu. Ara sokakların konfeksiyoncu dükkânlarından müziğin sesine karışan sesler dışarı taşıyordu. Metruk olduğu düşünülebilecek bir binanın yıkılmaya yüz tutmuş dar balkonundan sarkan rengârenk çamaşırlar binanın hayat belirtilerinin, aldığı nefesin ve sefaletin işareti gibi duruyordu. Eskiden bekâr odaları olarak işçilerin kaldığı bu binalar şimdilerde savaş bölgelerinin

yurtsuzlarına mesken olmuştu. Turistler, seyyar satıcılar, dilenciler, mülteciler, alışveriş müdavimleri…

Tüm keşmekeşi, çelişkisi, hayatın cefası, sefasıyla iç içeliği aynı anda bağrında taşıyan semt, hasretle beklediği bir ikinci serinliğini daha ağırlıyordu. Kimileri ilelebet çalışır, kimileri durmaksızın gezermiş izlenimi veren, her bir yanı doldurup taşıran insan kalabalığı ve araç trafiği biteviye bir akışın içindeydi.

Ömer, Süleymaniye sokaklarını yavaş adımlarla kat ederek yürüdü. Her biri bir diğerine baskın iç sesleri etrafındaki telaşların, tartışmaların hiçbirini duymasına müsaade etmiyordu. Yine bir yerlere sığamaz olmuştu önce en yakın arkadaşı, dostu Aydın'a uğramak istedi dükkânda yalnız olmadığını öğrenince vazgeçti. Hiç kimseyi çekecek gibi değildi. Aydın dükkânda yalnız olsa, böyle zamanlarda kapıdan içeri elleri ceplerinde başını bile kaldırmadan sessizce süzülür, kayıtsızca bir bakış atar bir kenara oturur canı istemezse hiç açıklama yapmak zorunda kalmadan, hiç konuşmadan uzunca bir sessizliği paylaşabilirlerdi. Kendi kendine kalmak en iyisiydi. Ne zaman dolan zihnini sağaltmak istese, ne zaman bunalsa, içi içine sığamaz olsa iş yeri ruhuna da bedenine de dar gelse ve eve gitmek istemese, rastgele sokaklara dalar, ezberlenmiş adımlarla yürür yürürdü buralarda.

Yine epeyce yürüdükten sonra, içindeki alıp vermelerini bitiremeden, yüreğinin tüm kabarmışlığıyla Süleymaniye Camii'nin arka bahçesine yöneldi. Mabedin avlusundaki asırlık ağaçların gölgeliğinde bir kişinin çevresini saran grup, âdeta nefesini tutmuşçasına anlatılanlara kulak kesilmiş dinlerken, uzaktan bakanların merakını celbeden durumlarından habersiz bir anıt gibi

kıpırtısızlardı. Her zaman altına oturduğu çınar ağacına yöneldi. Yere oturup, ağacın damar damar girintili çıkıntılı sert gövdesine yaslandı. Dizlerini kendine doğru çekip kollarını dizlerinin üzerine ağır bir yükü bırakır gibi bıraktı. Böyle umarsızca yaslanmaya, sırtını bir yere dayamaya ne çok ihtiyacı vardı bugünlerde. İç âleminde hücre hücre, zerre zerre dağılmış, dünyadaki varlığı hiçleşmiş, önemsizleşmiş hissediyordu. Değer verdiği hiçbir şeyin de önemi yoktu şu an. Ne gariptir ki yeryüzü bunca genişken Ömer nefes alacak bir yer bulamıyordu. Uzunca bir süre gözlerini kapalı, başını ağaca yaslayıp, hiç kıpırdamadan durdu.

Bir süre sonra boş gözlerle etrafa seyre koyuldu. Namaz kılanlar, camiyi gezenler, fotoğraf çekenler, avlu duvarının üstünden etrafı seyredenler… Hiçbirinin varlığıyla ilgilenmedi. Kim bilir kaç ikindi vaktini geride bırakıp, kaç akşamı karşılarken böyle, kendi hayatında da gün akşama dönüyordu. Küçük defterini dizine yaslayıp uzunca süre yazdı yazdı... Karanlık çökünceye kadar oturdu öylece. Ne var ki kalkmak gelmese de içinden, gitme vaktiydi. Merak eden, "Nerde kaldın?" diyen, bekleyen bir yüzle karşılayanı olmasa da gitme vakti… Çocukluğunda evlerinin arka bahçesine koşardı böyle ikindi vakitleri akşama dönerken. Ağaçların altında bir başına otururdu ta ki adı çağrılıncaya kadar. Şimdi yine çocukluğundan kalma, akşamın çöken karanlığını aydınlatan bir ses, ağabeylerinden biri, annesi ya da babası adını çağırsa "Buyuuur," diyerek koşsa Ömer olmaz mıydı? Tüm isteksizliğine rağmen kalktı, her yeri tutulmuştu, ağacın sert gövdesinin sırtını nasıl acıttığını ancak kalkınca fark etti. Ağır adımlarla yürürken yol boyu, eve gitme telaşı içinde koşturan insanların hayatlarına dair

kurgular yaptı arkaları sıra. Kimini gülen yüzler karşıladı, kimi elindeki anahtarıyla açtığı kapıdan bir suçlu gibi süzüldü içeriye. Kimi kendisini bekleyen kalabalık, şen bir sofraya yürüdü koşar adamlarla…

Yine yeniden nefesini toplayıp kısır bir döngünün içine doğru huzursuzca yol alırken, Ömer'in varlığı, bu koskoca şehrin ortasında bir siluetten ibaretti şimdi. Bir başkasının da ardı sıra onun hikâyesini yazmaya başladığı bir kederli siluet…

Evvel zaman içinde neşesiyle evi dolduran Seher… Şimdi konuşmak yerine susan Ömer… Ve aynı hayatın içinde giderek birbirine yabancılaşan iki insan… Çocukları için bir şeylere katlanan ama nasıl devam edeceklerini de bilemeyen dahası iç kırgınlıklarını dillendirmekten vazgeçen iki insan…

Demet Tezcan, *Evvel Zaman İçinde* kitabında zamanla değişen sevgiyi, geçmişe tutunmanın ve ondan kaçmanın iki ayrı yüzünü ve insanın bazen kaybettiği bir zamanı geri çağırabilmek için hatıralara nasıl sığındığını anlatıyor. Seher ve Ömer artık kelimelerin yetmediği bir yerde durmaktadır. Geçmişte birbirlerinde sevdikleri zıtlıklar, şimdi aralarında büyüyen mesafenin sebebi olmuş; konuşarak aşabildikleri kırgınlıklar suskunlukta derinleşmiştir. Seher'in içindeki ışık sönmüş; Ömer ise her geçen gün daha fazla içine kapanarak kendi sessizliğine gömülmüştür. Bir zamanlar konuşarak çözebildikleri her şey şimdi içlerinden çıkamadıkları bir suskunluğa dönüşmüştür Aynı evde, çocuklarıyla yaşamaya devam etseler de artık bambaşka yalnızlıkların içindedirler. Zaman artık alışıldığı gibi akmamaktadır. Yalnız kalınan anlarda hem hesaplaşma hem yüzleşme hem de kaçış artmıştır.

Evvel Zaman İçinde, tanıdık, sahici ve içe dokunan anlatımıyla okuru; suskunlukların, hatıraların ve yarım kalmış duyguların izinde derin bir yolculuğa davet ediyor. Bir varmış bir yokmuş kocaman bir parantezin iki ucu sanki.

pinaryayincilik
pinaryayincilik
pinaryayinlari

9 786258 675399